



## Geloof groeit tijdens de storm

---

*Dicht bij het vuur 2*

Uiteindelijk is geloof een geschenk van God. Het zorgt er voor dat de dingen die verborgen zijn zichtbaar worden en het volbrengt het onmogelijke. Geloof is werkzaam in het gebied van de geest. Maar het groeit tijdens de storm. Stormen worden veroorzaakt door een conflict tussen verschillende elementen en de stormen in de geestelijke wereld zijn een conflict tussen de goede en de vijandige geestelijke elementen. En juist in deze omgeving groeit ons geloof het snelst. De sterkste bomen worden niet in het midden van het woud gevonden, waar ze beschut staan weggestopt achter andere bomen en struiken. Juist in het open veld, waar een boom is blootgesteld aan de wind die uit alle hoeken blaast en de stormen razen, staan die bomen die de timmerman het liefst gebruikt voor zijn werk. Het hout van die bomen is sterk en zuiver en betrouwbaar. Zo leidt ook de weg naar een volwassen geloof niet alleen maar langs zonoevergoten velden en kalme, verfrissende wateren, maar is het vaak een steil en ruig pad, bezaaid met keien en doornstruiken, gevaarlijke afgronden en giftige beesten die zich tussen de rotsen schuilhouden. Dat pad kent grote vreugde, maar leidt ook langs pijn en tranen. Het leidt langs momenten van grote overwinning, maar gaat evengoed door diepe dalen van tegenslag en verdriet. En dat alles maakt ons zoals Paulus het beschreef: "meer dan overwinnaars door Hem Die ons heeft liefgehad." (Romeinen 8:37) Wees niet bang voor de storm. God staat voor je klaar en neemt je mee terwijl Hij je hand stevig vasthoudt. Na de storm staat de zon weer hoog aan de hemel en zul je stralen met Zijn vreugde en vluchten de duistere demonen van de hel met hun onvruchtbare twijfels bij je weg. -E.Kilbourne

Er zijn dagen in mijn leven dat alles duister lijkt. Zo duister dat ik zelfs niet durf te hopen. Een lang verwacht antwoord dat maar niet komt, hoop die te niet gedaan lijkt... Dat alles draagt zijn eigen pijn. Er is niets dat er op duidt dat het beter zal worden. En toch weiger ik om te wanhopen. Ik houd mijn ramen open en blijf zoeken naar het licht van de sterren. Mijn hart voelt leeg en verlaten, maar toch is mijn hart bestemd voor het geluk dat God voor mij heeft. Ik weiger dan ook om mijzelf op te vullen met het waterige, slappe aftreksel van geluk dat die onwaardige stemmen van het duister mij als een alternatief aanbieden. Ik hou mij vast aan Mijn God. Het is de diepste vorm van geduld die er in dit leven mogelijk is. Dit was het geloof dat Job liet zien tijdens zijn verzoeking. Het geloof van Mozes tijdens zijn tocht in de wildernis en het geloof van de Heer in de tuin van Gethsemane.

Naar een artikel van George Matheson

Een klimplant is stevig vastgegroeid aan de eikenboom. Zo vind ze haar bescherming. Als de plant wordt blootgesteld aan zware stormen en windstoten wordt deze nog dichter tegen de sterke stam aangedrukt en blijft zo zo in leven. Als de wind uit de andere hoek waait houdt de boom de wind juist tegen en voelt ze die niet. Zo beschermt God ons ook. In bepaalde stormen voelen we de furie van de wind niet omdat wij beschermt zijn door Gods aanwezigheid. Andere stormen gebruikt Hij juist om ons nog dichter tegen Hem aan te drukken.

B.M.Launderville